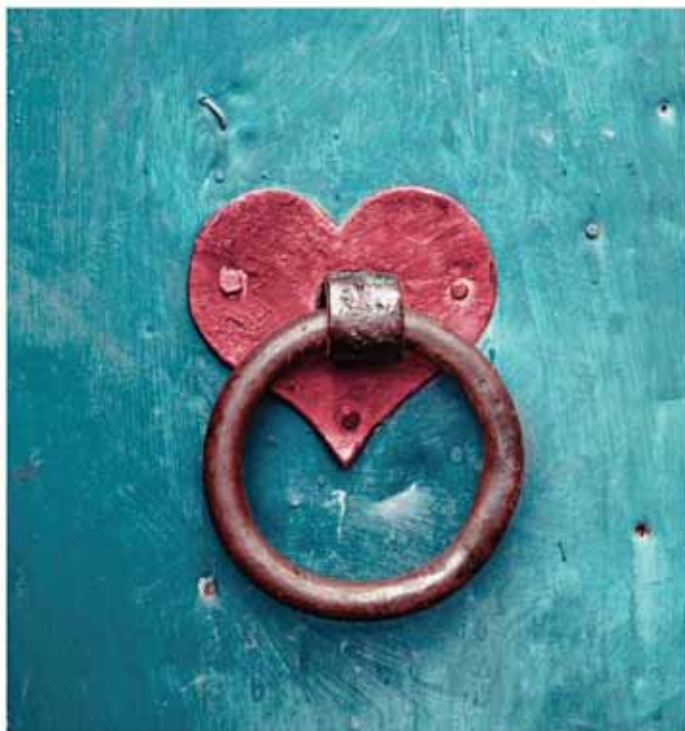

EŞKOL NEVO

DÖRT EV
HEP HASRET

ROMAN

Çeviri: ÖZDEN ÖZBERBER

EŞKOL NEVO
DÖRT EV
HEP HASRET

Arbaa Batim Ve-Gaagua, Eşkol Nevo

© Eshkol Nevo

Dünya genelinde çeviri hakları: © The Institute for the Translation of Hebrew Literature

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Sergios

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1891-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

EŞKOL NEVO
DÖRT EV
HEP HASRET

ROMAN

Çeviri
Özden Özberber

EŞKOL NEVO, 1971'de Kudüs'te doğdu. Çocukluęu Hayfa ve Detroit'te geçti. Tel Aviv Üniversitesi'nde psikoloji öğrenimi gördü. İsrail'in üçüncü başbakanı Levi EŞkol'ün torunudur. *Dört Ev, Hep Hasret* yazarın ilk romanıdır ve uluslararası pek çok önemli ödüle değer görülmüŐtür. Öykü ve roman dalında ürün veren Nevo'nun yapıtları bugüne değin Arapça, Almanca, Fransızca, İngilizce ve İtalyancaya çevrildi. Nevo, Bezalel Sanat ve Tasarım Akademisi, Tel Aviv Üniversitesi, Sapir College ve İsrail Açık Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri veriyor.

ÖZDEN ÖZBERBER, Almanya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. 1998'den bu yana yazılı ve sözlü çevirmenliğin yanı sıra Almanca öğretmenliği yapıyor. Canlı kitap forumları kurarak özellikle şiir ve edebiyat konularında yazı atölyeleri düzenliyor, çeŐitli dergilerde ve sosyal medya mecralarında yazıyor. Özberber bugüne değin Dorris Dörrie, Dorit Rabinyan, Heinrich Böll, Nele Neuhaus gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Giriş

Nihayet ortada kalan tüm mobilyaları hali tükenmiş bir halde sokağın kenarına bırakıyor. Ne de olsa bir arkadaşı gelip onları alacaktı. Yorgunlukla kendini koltuğa bırakıyor, bir portakal soyuyor, kabuğun beyazını dişleriyle ayıklıyor. Arkadaşının ise besbelli hiç acelesi yok. Komşusu olan adam arabasını yıkıyor ve büyük bir özenle yeni taktırmış olduğu dış aynalarını parlatıyor; işte tam o sırada kendisi de küçük bir çocukken karoserden akan sabunlu suları nasıl büyük bir ilgiyle seyrettiğini ve akan çizgilerden hangisinin birinci olacağı konusunda kendi kendine iddiaya girdiğini hatırlıyor. Sonra yeniden saatine bakıyor: dijital on üç on beş. Arkadaşı on beş dakika önce burada olmalıydı. Huyu değildi bu. Acaba, diye düşündü kendi kendine eğlenerek, acaba tüm mobilyaları bir oturma odası oluşturacak şekilde mi düzenlesem? – Ama hayır, yapmasam daha iyi. Bir zamanlar alışveriş poşetlerini yukarıya çıkarmasına yardım ettiği komşu kadın ona uzun süre gülümseyerek bakıyor.

İlk ev

Topografik olarak kabaca tarif edilirse, karşımızda iki tepeli bir eyer ve ortasında ise bir alışveriş merkezinin tepelerde her iki komşu bölgeyi tüketim arzusuyla sımsıkı birleştirdiği güzel, yumuşak bir ova görülür. Tepelerden Aşkenaz olanı bakımlı, düzenli ve adının da ima ettiği üzere iyimser “Mevasseret” tepesidir. Haberci anlamına gelen Mevasseret, iyi şeylerin müjdesini verirken ikinci tepe bambaşkadır. Bu tepe eskiden Kürdistan’dan yeni göç eden mülteciler için bir ara durak görevi görüyordu. Bugün burada karmaşa hâkimdir. Minik kulübelerin hemen yanındaki villalar, çiçek bahçelerinin yanı başında harabeler, parke kaldırımların yanında ise bozuk yollar. Resmî dilde bu tepenin adı “Maos Zion”dur. Ancak halk arasında insanlar buraya İngilizce olarak teklifsizce “Castel”, yani “Kale” derler. Bu tepenin en üst noktasında, bin dokuz yüz kırk sekiz yılındaki savaşta çok sayıda insanın öldüğü bir kale bulunmuş. Kalenin yıkıntılarının yakınında bugün orada devletlerinin pahalı bağımsızlığı için savaşmış

olan insanların hatırasına bir çeşit anma noktası bulunmaktadır. “Bu yerleşimin hemen girişinde, ışıklarda küçük bir bakkal var, en iyisi oraya bir daha sorun.” Bir başka kadın ayağını komodine çarptıktan sonra sinirle bağıyor: Tüm kaldırımını kapamış bunlar! Doga'nın küçük dükkânında bulunan ilan panosunda her türden ilan asılı: Uygulamalı mistik kursu. Yeni açılış için özel indirimli fiyat. Maos izci grubu kutlamalarını ertelemiş. Güzellik uzmanından uygun fiyata ev ziyaretleri. Çocuklarınıza zorlu ödevlerinde de yardımcı olacak yetenekli üniversite öğrencisinden matematik dersleri. Rabbi Amnon Yitshak Ha-Mahsir ile ruhani tazelenme ve dinî dönüştürme akşamları. Mahallenin tüm sakinleri davetlidir! Tüm hava koşullarında düzenlenir.

Doga'da yolu sordukları kişi yanlış bilgi vermişti ve Amir ile Noa kendilerini varmak istedikleri ilandaki kiralık küçük daire yerine bir anda bir cenaze evinde buluverdiler. Ağlayan iri yapılı bir kadın, kendisini çemberleyen çok sayıda insanın ortasında oturuyordu. Diğer iki kadın sessizce dolu bardakların bulunduğu tepsiler getirip yeniden kimselere görünmeden mutfakta kayboluyorlardı. O ikisini kim fark ediyordu? Hiç kimse onların varlığını fark etmiyordu bile! Onlar ise çekingenlikle hemen yeniden kuytularına kaçmak istiyorlardı. Önlerine eğdikleri başlarıyla bir arada, sımsıkı birbirlerine sokulmuş, koltuğun kenarından Lübnan'da şehit düşmüş askerin öyküsünü

dinliyorlardı. Bir dilim baklava yiyorlar, gizlice ve sık sık, sessizce tıklayan saatlerine bakıyorlardı, ta ki Amir rahatlamış bir halde, işte burada nihayet yası dolu dolu hissedebilirsin, sürekli mutlu olma pozundan biraz olsun kurtulabilirsin, o bilindik siyahlar içindeki kalabalığın, hani o mürekkep balığının yıllardır sessizce içine akıttığı o siyahlığın, bedeninde serbestçe gezinmesine izin verebilirsin, diye düşünene dek. Noa saçlarıyla oynarken, acilen tuvalete gitmesi gerektiğini hissetmişti. Bir anda aklına, tam da yas tutmanın, pek çok insanı acıktırmasının ilginç olduğu düşüncesi geliverdi. Bir saat geçmişti ki, ikisi ayağa kalkmış, o koca kadını başlarıyla selamlamış, dizlerin ve plastik sandalyelerin arasından, büyük bir dikkatle, nihayet kiralık ilanındaki eve gitmek üzere kendilerine yol açmışlardı. Daha önce adımlarının ele verdiği o çılığın arama hırsından, o baskıdan bir şeyler çoktan eksilmiş, uçup gitmişti.

İki odalı bir daire: Ama bak, büyük oda –bir mutfak genişliğinde, şu sözüm ona mutfak da– bir duş genişliğinde. Duştaysa, beklendiği üzere, eski bir plastik çekçek. Bütün bunlar ikisini rahatsız etmiyor hiç. Hatta ev sahiplerinin onlarla duvar duvara bitişik oturması ve asbest kaplamalı bir çatının kendilerini mavi gökyüzünden ayırması da. Hayır, onlar kararlarını vermişlerdi, her ne pahasına olursa olsun aynı evde yaşamak istiyorlardı. Gerçi Amir, Tel Aviv Üniversitesi'nde psikoloji okuyor, Noa ise

fotoğrafçılık eğitimi alıyordu, ne yazık ki tamamen bambaşka bir yerde, Kudüs'te. Maos Zion, demişti Amir'e, pek de öyle altın orta sayılmaz, ancak sen nasıl olsa arabayla gidiyorsun, o halde benim otobüsle güzel sanatlar okuluna yolum biraz daha az oluversin. Ayrıca, belirtmeliyim ki, buranın o güzel ışığını sevdim, sessiz mutluluğunu sen de hissedebiliyor musun? Amir onu bir parmağından tutarak açık duran pencerenin önüne çekiyor, dışarıyı gösteriyor ve ona, şurada kendi bahçemizi ekelim mi, diye soruyor. Ev sahipleri de birazdan burada bir karar verileceğinin farkındalığıyla yanlarına yanaşıyor ve gizemli bir ses tonuyla fısıldıyor: Büyük şehirlerin aksine burada park yeri sorunu da yaşanmaz.

Bir ay önce, biz henüz düşünürken, bir rüya görmüştüm. Ağır bir kamyonu Kudüs'e doğru itiyorum. Tıpkı Süpermen gibi kamyonu arkadan iterek Lod'dan Modi'in'e, Modi'in'den Latrun'a ve Latrun'dan da hep daha ileriye. Önce hafif adımlarla koşuyorum. Kamyon havada süzülür gibi gidiyor ve rüzgâr ise tüm tasalarımı dağıtıyor. Ancak Şaar Hagay'dan, yani tepenin gitgide dikleştiği yerden sonra bir anda terlemeye başlıyor ve nefes nefese kalıyorum – hiç de Süpermen gibi değilim artık. Castel'a giden dik yokuşun önünde artık neredeyse nefes alamaz hale geliyorum, kamyon ise yerinden zar zor kıvıldıyor. Arabalar korna çalıyor, arabaların camlarının ardından çocuklar parmaklarıyla beni işaret ederek gülüyorlar, ancak ben itmeye devam ediyorum, içimde susmak bilmeyen bir emre uyarak son gücümle kamyonu yukarıya, Mevasseret'teki köprüye kadar ulaştırmayı başarıyorum.

Nefes almak için orada durmak ve alnımdaki teri silmek için kamyonu bir anlığına bıraktığım anda kamyon geri geri gitmeye başlıyor. Üzerime doğru. Durdurmaya çalışıyorum, tüm ağırlığımı veriyorum, ancak nafîle. Süpermen güçlerim beni bir anda terk ediyor, şimdi kendimden yüzlerce kez daha ağır bir kamyonu durdurmaya çalışan normal bir insan oluveriyorum. Kamyon gitgide hızlanıyor. Dehşete kapılmış sürücüler son anda manevra yaparak yoldan çekiliyor. Bir otobüs durağının direği kamyonun ağırlığı altında eğiliyor ve ben geri geri koşuyorum. Kamyonu küçük darbelerle durdurmaya çalışıyor ve esneme hareketleri yaparcasına bacağımı dayayarak tutmaya çalışıyorum. Onca gülünç –rüyada bile olsa farkında olduğum– çabama rağmen, felaket artık durdurulamaz hale geliyor ve Ebu Goş'tan hemen önce, uçurumun kenarında olanlar oluyor. Kamyon bir arabaya çarpıyor, o araba bir diğerine, ve o da orta şeridin bariyerine vuruyor. Eğrilmiş demir, parçalanmış uzuvlar. Cam ve kandan oluşan bir mozaik. Bu kadar.

Ter içinde uyandığında rüyayı anladığımı düşünmüştüm. Noa'yı arayıp şöyle dedim: Evet, birlikte yaşayalım. Hatta bence Kudüs'e yakın da olur. Ancak Mevaseret'in arkası olmaz.

Bir şeyi söylemeyi unuttum, diyordu şimdi ev sahibi, tam da sözleşmeyi imzalamak üzerelerken. Noa onun vergilerden, atık su ve çöp vergilerinden bahsedip bunların karşılığını isteyeceğini düşünüyordu ki, adam sesini ciddiyetle alçaltarak parmağıyla yandaki komşusunun evini işaret etti. Bilmelisiniz ki, komşularımızın oğlu daha yeni şehit düştü, harika bir çocuktu, Lübnan'da, daha bu hafta. Bu yüzden sizden, eğer müzik açacaksanız,

sakin bir müzik olmasını rica edeceğim.
Elbette, dedi Amir, merak etmeyin. Biz sorun
çıkaran tiplerden değiliz. Göreceksiniz,
Bay Sakian, çok sakin bir çiftiz biz.

Sonunda ağladım, ancak herkesin düşündüğü gibi ağabeyim Gidi şehit olduğu için değil, onu çok sevmeme rağmen ve askerler gecenin bir yarısında gelip tekrar gitkilerinde annem çığlıklara boğulduğu zaman boğazımın yanmasına rağmen artık bir anda benimle kimsenin ilgilenmediği için rahatsız olduğumdan ağladım. Her şey salatayla başlamıştı, taziyeye gelecekle için hazırladığım salata ve de soğanla, hani soğan gözlerine bir bulut indirir de parmaklarının nerede bıçağın nerede olduğunu göremezsin ya, işte o zaman. Kanıyordu; parmak ucuyla tırnak arasını dolduruyordu kan. Parmağın bu kısmına parmak ucu dendiğini bana annem öğretmişti, piposu ile oynamaktan başka bir şey yapmayan ve Menâşe amcamla karşılıklı susuşan babamsa, meşgul olduğumu görmüyor musun, Yotam? Ufak bir kesik için bu kadar olay yaratma, git kendine bir yara bandı bul, demişti. Ancak annem “Ah benim Gidim” krizlerinden birinin tam ortasındaydı ve etrafında oturan tüm arkadaşları onu sakinleştirmeye çalışmaktaydı. Ona ulaşabilmek için tüm o sandalyelerin arasından geçmem gerekecekti. Bu yüzden sandalyelerden birinin arkasında bir köşede durmuş, tekrar babama mı döneyim, yoksa annemin etrafındaki çemberi mi yarayım, bilemez haldeyken, bir anda bütün elimden kan akmaya başladı, öyle ki normalde korkak biri olsam da, korkutucu görünüyordu, sonra birden daha kendime hâkim olmaya fırsat bulamadan ve bazen sınıfta biri bana hakaret ettiğinde yaptığım gibi, gözyaşlarımı yutamadan ağlamaya başladım, ama öyle az biraz değil, bebek gibi zırlayarak ağlamaya başladım. Tabii ki bir anda

tüm teyzeler yerlerinden fırlayıp çevremi sardılar. Annem beni sıkıca kollarının arasında sararken, hemşire olan Miriam teyze yara bandı almaya koştu. Geri kalanlar ise kendi aralarında fısıldaşıyor, yazık, diyorlardı, kardeşler birbirlerine ne kadar da düşkünlerdi, diyor ve acele etmesi için Miriam teyzenin arkasından sesleniyorlardı. Amiram amcayla dışarıda röportaj yapmış olan televizyoncu, ne de olsa Amiram amca ailenin resmî sözcüsüydü ve annem de babam da konuşmak istemiyorlardı, ayrıca Amiram amca elektrik işletmelerinde de bölüm şefiydi ve kendini iyi ifade edebiliyordu, işte o televizyoncu adam da içeride bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı ki, kameramanı ile eve dalarak annemin yüzüne doğru mikrofonu dayamaya çalışmasıyla Amiram amca ellerini başına koyarak onun peşinden koşmuş ve, ne yapıyorsunuz, burada işiniz yok sizin, evde çekim yapılmayacağı konusunda anlaşmıştık! derken, teyzeler de, defolun kan emiciler! Hiç utanmanız yok mu sizin? diye çığlıklar atıyor ve kameramanı ittiriyorlardı. Gerçekten de o koca kameracı adamı dışarıya kadar elleriyle göğsünden ittirmişlerdi. Dışarıdaysa Amiram amcaya, onların içeri girmesine nasıl izin verdin, diye kızarlarken, Amiram amca da, pis herifler beni itip içeri daldılar, demişti. Miriam teyze yara bandıyla geri gelmiş ve canımı yakmamaya çalışarak dik-katlice parmağımı sarmış, başımı ve yanağımı okşayarak, salataya ben devam ederim, tamam mı? demişti.

“Ev sahibi” deyince, insanın aklına hemen ilk olarak kahverengi kazak giymiş, yaşlı, sinir ve otoriter bir adam gelir. Moşe Sakian ise bambaşka biri. Amir’den ancak iki yaş büyük olmasına rağmen, iki çocuk babası ve Sima’nın gururlu eşi, “Egged Otobüs İşletmeleri”nde şoför, tepesinde şimdiden seyrelmeye yüz

tutmuş saçları, pantolonundan taşan ufak göbeği. Her şeyi kendi tamir eder: kilitleri, elektriği, tıkanıklıkları. Pek konuşkan değil, daha çok eyleme geçmeyi tercih eden biri. Sima'ya ise deli oluyor ve her an ona sanki Sandra Bullock'muşçasına eriyen bakışlarla baktığını, bir kör bile rahatlıkla görebilir. Her daim onun tüm isteklerini yerine getirir. O konuştuğunda, ki Tanrı şahittir, kadın gerçekten çok konuşur, onu her daim başıyla onaylar. Sima sözünü geçiren, akıllı ve durumlara hâkim bir kadın. Amir ile Noa sonradan kolileri daireye taşırken, diyor ki: Bizim burayı, Castel'ı, çok seveceğinize eminim, burada herkes birbirini tanır, büyük bir aile gibiyizdir. Eğitiminiz ve kitaplarınız için ihtiyacınız olan huzuru da burada bulacaksınız. Ben, diyor Noa'nın gözlerine derin ve uzun uzun bakarak, ben de cahil biri değilim, sakın böyle düşünmeyin, muhasebe eğitimi aldım, ancak çocuklarımız için şimdilik işimi bıraktım, şimdi tam gün evdeyim, başka türlü mümkün değil.

İki-üç gün içinde ortaya bir daire çıkarabilmiştik. Çok fazla eşyamız yoktu, ancak ihtiyacımız da yoktu zaten. Amcamdan bir koltuk, Noa'nın anne ve babasından bir yazı masası, arkadaşlardan birkaç sandalye, daha önceki evlerimizden kalma ıvır zıvırlar, duvarda Noa'nın çerçeveli fotoğraflarından, sevişme lekeleri olan bir yatak ve renk ayarı bozuk bir televizyon. Bu kadar. Kimin hangi faturayı ödeyeceği konusunda durmadan kavga edilen ve duş alabilmek için sıra beklenen ev arkadaşlarıyla yaşamlardan sonra ilk günlerimizde kendimizi bir sa-

raydaymış gibi hissediyorduk. Kral ve kraliçeydik. Karı ve koca gibi. Rahatsız edilmeden telefonla konuşulabiliyordu. Buzdolabı sevilen şeylerle doldurulabiliyordu. Oturma odasında iç çamaşırları ile, hatta onlar dahi olmadan gezinilebiliyordu, Her an bir ev arkadaşının gelebileceği korkusu olmadan evin her yerinde ve her an sevişilebiliyordu. Sadece panjurları önceden indirmek gerekiyordu. Karşıdaki komşular daha yas ayındalar, onlara bir de biz...

Henüz çok zaman geçmedi. Hikâye fokur fokur kaynıyor hâlâ. Ve insan ona ancak parmağını içine sokup sonra yine hemen geri çekerek dokunabilir.

Albümdeki ilk fotoğrafta Amir ve ben birlikte bile görüntülenmemişiz. Yani bir çift gibi, öyle sarmaş dolaş değiliz. Sanırım bu fotoğrafı Modi çekmişti, Nahal Dragot'taki saklı kaynak sularında. Poz vermeden, sırtmadan öylesine çekilmiş bir fotoğraf, ki zaten onu bu kadar güzel bulmamın nedeni de bu. Fazla aydınlık, netliği açısından mükemmellikten çok uzak olmasına rağmen, gerçek bir şeyler yakalanmış. Herkes çok yorgun çıkmış, hatta fazla yorgun, uzun bir yürüyüş sonrası. Janiv yüzüne koymuş olduğu şapkasıyla öylece yatıyor. O zamanlar onun kız arkadaşı olan Jael, lülelerini onun göbeğine yaymış, lülelerden biri kaymış ve yere deiyor. Amihai, Nir'e bir su şişesi uzatıyor ve Nir'in kırmızı yanaklarından buna çok da ihtiyacı olduğunu görebiliyorsunuz. Beni bu gezintiye götürürken, "Sadece erkeklerle tanıştırmak için değil, bunu da nerden çıkardın, çölü tanımak için gidiyoruz," diyen Hila, belki de üzerindeki ince bluz rüzgâr için çok ince olduğundan, bir uzun kollu tişört bulmak için çantasını karıştırıyor. Kitap kurdumuz Adi

elinde bir kitap tutuyor, ancak okumuyor. Gülümseyen yeşil gözleri, kitabın üzerinden Modi'ye doğru bakıyor. O Modi'nin fotoğraf çekmek üzere olduğunu anlayan tek kişi, belki de sevgili oldukları içindir.

Hepsi de –Yaniv, Yael, Ami, Nir, Hila ve Adi– bir arada oturuyor, yani yaklaşık dört metre çapında hayalî bir çember oluşturabilecek kadar yakın oturuyorlar, ancak sadece iki kişi o çemberin dışında duruyor: Amir ile ben.

Amir pınarın üzerinde bulunan büyük bir kayanın üzerinde oturuyor, dizlerini kollarının arasına almış ve herkesi inceleyen bakışlarla süzüyor. Ben de pınarın diğer bir köşesinde sırt çantama yaslanmışım ve herkesi inceleyen bakışlarla süzüyorum.

Bakışlarımızın ne kadar benzediği inanılmaz.

Bu fotoğrafa ne zaman baksam, gülmekten kendimi alamam. İki gözlemci. Tek kelime olsun edebilmek için üç gün boyunca birbirimizi gözlemlemiş olmamız, bu nedenle hiç de hayret verici değilmiş. Üç gün boyunca Amir bana sırasıyla güzel ve çirkin, ilginç ve sinir bozucu, utanç ve ukala görünmüştü, üç gün boyunca onun bana asılmasını beklerken, bir yandan da bunu yapmamasını ummuştum. Ancak dördüncü gün, yani bu gezinin son günü, daha çok bekleyeceğimi anladığımda ve tüm olay “Bay Belki ile Bayan Hazır”la sonuçlanmadan, tüm cesaretimi toplayıp diğerlerinden yeterince uzakta olduğumuz bir anı kollayıp sağ taraftaki kayaların neden o kadar renkli olduğunu bilip bilmediği gibi aptalca bir soru sorduktan sonra, ki hayır, bilmiyordu, bana elini uzatıp diğer kayaya ulaşmama yardımcı olduğunda, elinin dokunuşu yumuşacıktı, beklediğimden çok daha yumuşak. Ancak tüm bunların artık fotoğrafla ilgisi yok. Anılarımda kayboluverdim.

Ne hoş bir çift, diyorum Moşe'ye, öğrenciler arkalarından kapıyı kapattıklarında.

*Eşkol Nevo, İsrail edebiyatının
ümit vaat eden özgün
seslerinden.*

Dört Ev, Hep Hasret bir İsrail romanı. Toplumsal çatışmaları ve parçalanmışlığıyla İsrail'i; özlemleri, aşkları, tutkuları ve kavgalarıyla İsrail'in insanlarını resmeden bir roman. Dört ev: Iraklı göçmen bir aile; Sakianlar. Birbirine delicesine âşık bir çift; Amir ile Noa. Ağabeyini askerî bir saldırıda kaybeden küçük bir çocuk; Yotam. Doğduğu toprakları çocukken terk etmek zorunda kalmış bir Arap; Sadık. 1990'ların ortalarında, Kudüs'ün kenar mahallelerinden birindeyiz. Terör saldırılarıyla sarsılan, barış sürecinin donup kaldığı bir dönemde Yahudiler ile Filistinlilerin arasında. Duygusal ve coğrafi anlamıyla yuvalarını arayan insanların yanında. Ve hep o aynı hasret: Eve gidebilmenin, yuvaya dönebilmenin, dönüp birbirinin yarasını sarabilmenin hasreti. *Dört Ev, Hep Hasret* yuva arayışının, toplumsal bağlamından koparılamayacak gündelik hikâyelerle insan ilişkilerinin, kişisel çatışmaların, sevginin, korkunun, şüphenin ve de ortak bir kaderin öyküsü.

Dört Ev, Hep Hasret'te Eşkol Nevo, İsrail'in barışçıl eğilimleriyle tanınan başbakanı Yitshak Rabin'in öldürülmesinden sonraya denk düşen bir zaman diliminde, İsrail toplumundaki sancılı bireysel yaşamlardaki izdüşümüne odaklanıyor. *Dört Ev, Hep Hasret* İsraili yazar Eşkol Nevo'nun ilk romanı.

ISBN 978-975-07-1891-5

9 789750 718915